ȘAH Pentru TOȚI

DOUĂ DUELURI PENTRU TITLUL SUPREM:

PETROSIAN–SPASSKI, GAPRINDAȘVILI–KUȘNIR

Peste puține zile, mai exact la, 7 și, respectiv, la 12 aprilie vor începe la Tbilisi și Moscova cele două mult așteptate meciuri pentru titlurile de campioni mondiali, feminin și masculin.

De obicei, aceste meciuri, cele mai importante în sistemul competițional al Federației internaționale și fără îndoială deosebit de interesante din punct de vedere sportiv, deoarece pun în joc titlurile supreme, nu se desfășoară paralel, ciclurile de turnee și meciuri eliminatorii care le preced nefiind identice. Și de data aceasta meciul dintre campioana mondială, gruzina Nona Gaprindașvili și pretendenta Alla Kușnir din Moscova, ar fi trebuit să se joace anul trecut. Dar... cele două rivale, după ce au purtat lungi și sterile discuții asupra locului de disputare a întîlnirii, n-au putut ajunge, pînă la urmă, la nici o concluzie astfel că, în disperare de cauză, Federația de șah a U.R.S.S. a fost obligată să apeleze la arbitrajul Federației internaționale. Forul suprem, în cadrul congresului de la Lugano (oct. 1968) a adoptat o hotărîre solomonică : primele 8 partide se vor juca la Tbilisi, iar următoarele 8, după o pauză de 4 zile, se vor disputa la Moscova.

Astfel, după 4 ani, Nona Gaprindașvili și Alla Kușnir se vor înfrunta din nou. La Moscova, în septembrie 1965, campioana mondială și-a apărat relativ ușor titlul, cîștigînd „înainte de limită" cu scorul concludent de 8½–4½. Ea are toate șansele să cîștige și acum, mai ales dacă judecăm prin prisma recentului campionat pe echipe al U.R.S.S., în care Gaprindașvili a realizat la prima masă 8½ din 11, iar Kușnir numai 4½, cîștigînd și partida directă dintre ele. Nu trebuie însă uitat faptul că pretendenta este o jucătoare plină de ambiție, capabilă de eforturi de voință excepționale, cum a arătat la turneul candidatelor de la Subotița (1967), în care a cîștigat la rînd ultimele 8 partide, ocupînd astfel locul I. E de prevăzut deci un meci în care, de ambele părți, nu se vor cruța eforturile...

★

Tot o revanșă este și întîlnirea dintre Tigran Petrosian și Boris Spasski. Acum 3 ani, după un meci dramatic, campionul și-a păstrat titlul cîștigînd la minimă diferență (12½–11½) după ce la partida a 19-a scorul fusese egal.

Pentru a obține dreptul de a juca din nou cu Petrosian, Spasski a trebuit să treacă din nou „proba de foc" a celor 3 meciuri cu candidații la titlu. De data aceasta el a învins succesiv pe Gheller (5½–2½), Larsen (5½–2½) și pe Korcinoi (6½–3½) cărora dacă le adăugăm pe învinșii din precedentul ciclu (1965) — Keres, Gheller și Tal, obținem tabloul uneia dintre cele mai remarcabile performanțe din istoria șahului. Este evident că Spasski se află acum la apogeul forței sale și că „acum sau niciodată" va cuceri titlul.

În aceste condiții, sarcina campionului mondial nu va fi de loc ușoară, mai ales că în ultimul timp forma sa sportivă n-a fost chiar cea mai bună. Este suficient să amintim turneul din anul trecut de la Bamberg în care Petrosian a trecut prin clipe grele și a trebuit să depună eforturi mari pentru a termina totuși pe locurile 2–3, la 2 puncte în urma învingătorului, Keres. Este adevărat că la Olimpiada de la Lugano el a jucat mai bine, dar totuși, comparativ, performanțele sale din ultimul timp au fost inferioare nu numai celor ale lui Spasski, ci și ale altor mari maeștri. La „repetiția generală" de la Palma de Mallorca, la sfîrșitul anului trecut, Petrosian n-a putut ocupa decît locul IV, fiind depășit atît de Korcinoi (cu 2½ puncte), cît și de Larsen și Spasski (cu 1½).

În legătură cu această scădere a performanțelor campionului mondial este interesant comentariul marelui maestru Alexandr Kotov, în cadrul unei conferințe ținută la Clubul central de șah din Moscova, pe tema „Lupta pentru campionatul lumii".

„După victoria la Spasski, spune Kotov, Petrosian a jucat în turnee, cu succese schimbătoare. Am impresia că el s-a împăcat cu ideea că în competițiile la care ia parte primele locuri să fie ocupate de către alți mari maeștri. Prin aceasta în ochii opiniei publice șahiste, autoritatea campionului lumii, ca luptător de concurs, a scăzut evident".

În aprecierea șanselor celor doi rivali nu trebuie însă uitat faptul că Petrosian rămîne prin excelență un jucător de meci. La cele 3 turnee pe care le-am citat, deși a obținut rezultate mai slabe, el n-a pierdut totuși nici o partidă. Stilul său prudent, răbdător, de manevră, în care înfrîngerile constituie o excepție este deosebit de potrivit pentru meciuri, în care acumularea remizelor este lipsită de importanță, ba chiar favorabilă campionului, căruia meciul egal îi asigură păstrarea titlului.

Ne aflăm în fața confruntării dintre doi mari jucători, cu personalități puternice și interesante, dar cu stiluri cu totul diferite, doi jucători care se cunosc bine și care se vor strădui în acest meci să folosească în mod maxim slăbiciunile imperceptibile ale adversarului.

De altfel, pregătirile sînt în toi. Petrosian s-a retras într-o mică localitate în apropiere de Moscova împreună cu „enciclopedia șahistă", marele maestru I. Boleslavski și cu teoreticianul A. Suetin. La rîndul său Spasski lucrează cu prietenul și secundantul său, marele maestru I. Bondarevski.

Care va fi rezultatul acestui mare meci ? Un răspuns e greu de dat. Ne vom limita să observăm, rugîndu-vă să nu considerați aceasta ca un pronostic, că de la meciul Alehin — Bogoliubov, disputat în 1934, în toate meciurile revanșă au învins candidații...

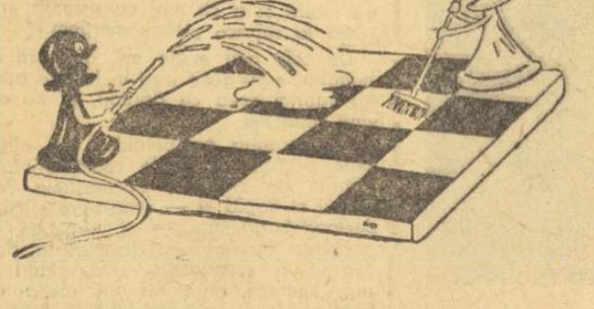

Se pregătește terenul... (Din „64" — Moscova)

JOC ENERGIC

La marele turneu internațional feminin, ale cărui ultime runde sînt în curs de desfășurare actualmente la Belgrad, reprezentanta țării noastre, maestra Elisabeta Polihroniade a avut o excelentă comportare, în ciuda unei gripe care a handicapat-o la începutul concursului. Partida care urmează constituie o bună ilustrare a stilului energic pe care-l folosește în ultimul timp :

APĂRAREA PHILIDOR

Alb : Elisabeta Polihroniade

Negru : **Rujița Jovanovici**

1. e4 d6 2. d4 c6 3. Cf3 Cd7 4. a4 e5 5. Nc4 Ne7 6. Cc3 h6 7. 0—0 Cg16 8. b3 ! (O mutare excelentă, care a fost analizată în timpul turneului de anul trecut de la Sinaia, în cadrul pregătirii partidei cu olandeza Timmer, care joacă același sistem la negru. Scopul ei este de a împiedica manevra Cf8, urmat de g5). **8.. Dc7 9. Nb2 g5 ?** (9... Cf8 ? nu mergea din cauza 10. d:e5 d:e5 11. C:e5 și nu merge 11... D:e5 din cauza 12. Cd5 ! Dd6 13. Na3 c5 14. e5 ! și Albul cîștigă : Nimzovici—Marco, Göteborg 1920. Timmer a jucat 11... Ne6 dar după 12. f4 Nd6 13. Cd3 a pierdut și ea repede. Mutarea jucată de Jovanovici slăbește foarte mult flancul regelui) **10. Dd3 e:d4 11. D:d4 Ce5 12. C:e5 d:e5 13. De3 0—0** (Poziția negrului este greu de apărat) **14. Ce2 Ch5 15. Cg3 Cg7 16. Tfd1 h5 ?** (Precipită sfîrșitul) **17. Cf5 N:f5 18. e:f5 C:f5 19. De4 Ch6 20. N:e5 Da5 21. Dg6** mat. Greșelile de deschidere ale Negrului au fost pedepsite drastic !

Rubrică redactată de **Sergiu SAMARIAN**

ÎN 5 MINUTE!

Miniatura de mai jos a lui V. Lider prezintă o temă cunoscută sub numele de rozeta calului negru. După mutarea-cheie, apărările negrului sînt efectuate de cele 8 mutări posibile ale calului.

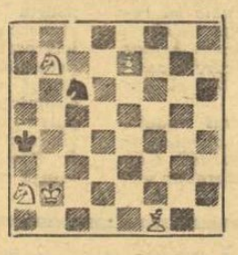

Mat în 2 mutări
(Alb : Rb2, Nf1, Ca2, Cb7, Pe7, Negru : Ra4, Cc6)

SOLUȚIA : Albul transformă pionul e7 în turn (1 e7–e8T) și nu în damă sau nebun, deoarece în acest caz calul negru ar fi legat și ar surveni o poziție de pat. Acum la diferitele mutări ale calului negru urmează matul, de exemplu : 1...Cc5, d4 sau e7 2.Ta8 mat ; 1...Ca7, b8 sau d8 2.Te4 mat ; 1...Ca5 2.Cc5 mat ; 1...Cb4 2.Cc3 mat.

AUTOMOBILIȘTI !

Reparații auto de orice gen și la toate tipurile de autoturisme execută ireproșabil, cu personal de înaltă calificare specializat la firmele furnizoare din străinătate

COOPERATIVA „AUTOMECANICA" PRIN UNITĂȚILE SALE:

Nr. 4 din șos. Giurgiului nr. 178, tel. 23.94.05
Nr. 6 din str. Buzești nr. 78, tel. 15.18.58
Nr. 8 din bd. Aerogării nr. 38, tel. 33.16.21
Nr. 10 din bd. N. Titulescu nr. 96, tel. 17.57.33
Nr. 16 din șos. Bereeni nr. 7, tel. 23.44.82
Nr. 19 din cal. Floreasca nr. 234, tel. 33.43.52
Nr. 21 din str. Vasile Tei nr. 10, tel. 11.40.61
Nr. 22 din str. Berzei nr. 94, tel. 14.98.76
Nr. 34 din cal. Dorobanți nr. 85, tel. 12.25.06

PENTRU LUCRARI DE SPECIALITATE CA :

— rectificări arbori cotiți
— recondiționări amortizoare, cilindri receptori și pompe centrale ambreiaj
— confecții garnituri chiulase

adresați-vă
în calea Rahovei nr. 11—13
telefon 15.02.13

— alezaje cilindri
— confecționări pistoane și segmenți

în
str. Ieoanei nr. 107
telefon 12.20.43

— recondiționări ambielaje

în
str. Căuzași nr. 12
telefon 22.05.81

str. Ieoanei nr. 107
telefon 12.20.43

— recondiționări și confecții de arcuri lamelare și spirale
— sudură blocuri motor și chiulase din fontă și aluminiu

în
șos. Bereeni nr. 7
telefon 23.44.82

ACTUALITĂȚI

La tradiționala competiție pugilistică dotată cu „Mănușa litoralului" (Constanța, iunie) și-a anunțat prezența și reprezentativa de seniori a Cubei. Inițial, F. R. Box invitase selecționata de tineret a acestei țări, dar federația cubaneză insistă să trimită în țara noastră echipa de seniori, și nu pe cea de tineret, în dorința de a face o severă verificare a echipei pentru Jocurile Americii Centrale ce se vor disputa în 1970, în Panama. Totodată, federația din Cuba a anunțat forul nostru de resort că este dispusă să organizeze anul acesta, la Havana, o întîlnire între primele garnituri ale Cubei și României.

★

Între 14 și 16 aprilie, sala Universiada din Sofia va găzdui un mare turneu internațional dotat cu „Cupa Strandjata", în memoria eroului național Kiril Nikolov. Turneul este patronat de ziarul „Narodna Armia". Zilele acestea, antrenorii noștri vor stabili pe titularii categoriilor până, semiușoară, semimijlocie, mijlocie, semigrea și grea, care vor participa la turneul de la Sofia.

Vorbe bune

Nesuferit îmi e cronicarul care privește încruntat „îmbunătățirea muncii", după ce cu o săptămînă înainte a tunat și a fulgerat. Pentru el, vanitatea sa de critic acerb e mai importantă decît obiectul criticii. Obiectul criticii are datoria să fie veșnic un pretext pentru ca el, criticul, să poată tuna și fulgera. Munca nu trebuie să-se îmbunătățească, fiindcă el, criticul, n-ar mai avea de ce să fie acerb. Hidoasă specie — o detest. Acum, chiar dacă săptămîna trecută n-am tunat și bubuit, ci doar am plouat tomnatec observînd monotonia transmisiei de fotbal — aș fi de o răutate inutilă (penalizabilă ca duritatea inutilă în hochei) dacă n-aș releva cu o mare plăcere buna, foarte buna transmisie de la Ploiești a lui Victor Videriu. Să spun că mi s-a dat dreptate, aș păcătui prin orgoliu. Să spun doar că aparatele au intrat, în sfîrșit, în vîrtejul meciului, că ne-au adus pe teren, că am văzut fețe, că am auzit respirații, că am trăit 90 de minute de fotbal. Era o transmisie activă — regizorul, un reporter care nu dormea la montaj, ci privea fără plictis, fără să caște, oamenii. Nu știu dacă meciul a fost atît de bun pe cît a fost de bună transmisia. Totdeauna să avem riscul ăsta — televiziunea să facă mai bun, mai pasionant un meci nu știu cum... Și pentru a lăuda mai apăsat caracterul activ al transmisiei, să mai subliniez acel apel — rareori întîlnit — al lui Buhoiu, în plin joc, către regie : „Victor Videriu, adu, te rog, aparatul pe centru, unde..." Iată un apel, un strigăt pe care n-am chef să-l dau uitării, deși — în general — nu mă dau în vînt după strigăte.

Poate că dintr-o anume seară a trecutei săptămîni sînt și eu într-o dispoziție mai bună „de joc" — și de aceea mintea mi-e plină doar de vorbe bune : mi-a plăcut Țopescu la Progresul — Djurgarden, meci pitoresc cu o sută de oameni în tribună, „cifră record", pe care crainicul l-a transmis cu umor, degajare și inspirație ; duminică, „profesorul" Eftimie Ionescu ne-a dat o mică lecție de concizie într-o sinteză a etapei și l-a adus pe Matache în studio, un portar fotogenic foc, cu mari calități de inocență și caligrafie, care o vede pe Universitatea Cluj pasibilă de retrogradare ! Și jur că de pe poziția „Vagonului" lumea și trenurile merg altfel, dar nici așa... Sau mai știi ! La începutul returului eu am dat-o pe Craiova campioană ! Nimeni n-are gură de aur în sport, deși am primit nu știu cîte felicitări pentru acel „poate, poate"... cu care încheiam cronica de joia trecută ! Din nou să ne îndepărtăm de orgoliu și să spun, în genunchi, ca cehii în fața pucului, că meciul de vineri noapte a fost mai frumos decît toate felicitările și toate „viziunile". A fost tot ce am văzut mai frumos, de la Grenoble încoace : golul lui Cerny, fenta lui Suchy, în general vitejia lui Suchy, mai presus în ochii mei decît fenomenalul Dzurilla, acest Harlamov care ne va face să uităm pe Firsov, Călin Antonescu — în cea mai bună transmisie a sa — pierzîndu-și respirația și tremurînd ca orice om normal, în sfîrșit tensiunea crescîndă demnă de filmele lui Hitchcock (dacă un cineast de talia lui Tati se duce la Ajax—Benfica pentru a căuta gaguri...) — toate acestea ne vor rămîne pe retină mult timp. Frumosul nu piere, chiar dacă rămîne la stadiul de unicat.

BELPHEGOR

TELE-CRO-NI-CA

PRIORITATE ATLETISMULUI!

(Urmare din pag. 1)

țin acceptabile — pentru practicarea atletismului, atît în timpul sezonului cald, cît și iarna, iar — ca obligativitate — încadrarea unui profesor sau antrenor de atletism pe lîngă un **număr redus (2–3) de școli generale.**

Această stimulare a atletismului va fi, cred eu, de un real folos pentru activitatea sportivă în general, căci însușirea unei baze atletice corespunzătoare va constitui un nivel de plecare superior pentru practicarea oricăror sporturi, cu o notă specială pe jocurile sportive.

5 Participarea juniorilor la cît mai multe competiții interne și internaționale este absolut necesară, nu numai pentru controlul gradului de pregătire, dar și pentru obișnuința cu publicul, cu adversarii etc.

Evident, e nevoie — și încă mare — și de recorduri stabilite de juniori, dar goana după asemenea recorduri poate fi adesea dăunătoare tînărului care, în drumul său spre seniorat, se poate plafona ușor, prin „istovire" sau automulțumire.

SILVIU DUMITRESCU — antrenor :

Remarc, de la început, conținutul deosebit de bogat al celor 5 întrebări care fac obiectul anchetei ziarului **„Sportul", sub titlul : „Prioritate atletismului !"** Felul cum sînt ele formulate, dovedește cunoașterea problemelor complexe și dificile puse în discuție și invită de la început, pe cel chemat să răspundă, la aprofundarea, cu grijă, a fiecărei idei, la frămîntarea îndelungă a oricărei soluții propuse. Fiindcă, în mare parte, întrebările au o strînsă legătură între ele, îmi voi permite să răspund la toate, amestecînd, uneori, problemele și stăruind, în mod special, asupra uneia : **rolul școlilor sportive.**

Prioritate atletismului ! Idee justificată teoretic și practic, atît la noi, cît și în alte țări. Care este rolul școlilor sportive de elevi în realizarea ei ? — aceasta este problema.

Înființate încă din 1958, Școlile sportive nr. 1 și 2, ale căror secții de atletism s-au contopit formînd, astăzi, Școala sportivă de atletism, au avut, inițial, scopul de a angrena elevii în activitatea atletică, de a depista elementele dotate pentru această activitate, de a le da o pregătire fizică multilaterală grefată pe însușirea elementelor de tehnică ale probelor atletice. Elevii mai dotați erau trecuți la Clubul sportiv școlar, socotit club de performanță al elevilor, în care au și activat cîțiva atleți de renume : **Mihaela Penеș, Aurel Stamatescu, Gheorghe Costache, Petre Astafei** etc. După cîțiva ani, însă, scopul inițial al școlilor sportive s-a schimbat. Toți profesorii de aici au urmărit marea performanță. Și aici este marea greșeală ! De la cei mai mici copii, angrenați în aceste grupe de elevi, se urmărește obținerea rapidă a rezultatelor. În prezent, în domeniul atletismului, avem numai **„profesori universitari".** Ne lipsesc **învățătorii !** Consider că rolul principal al Ș.S.A. trebuie să fie angrenarea unui număr cît mai mare de elevi în activitatea sportivă și pregătirea lor multilaterală, fără urmărirea obținerii imediate a performanțelor și recordurilor. (Dintr-o statistică a campionatelor europene de atletism, desfășurate la Budapesta, reiese că sportivii clasați pe primele 6 locuri au început activitatea atletică abia la 16–18 ani, pînă atunci dobîndind o pregătire fizică multilaterală, practicînd alte sporturi sau pregătindu-se la mai multe probe atletice). De aici, din Școala de atletism, elevii, după ce au primit noțiuni elementare de atletism, după ce și-au dezvoltat, în mare măsură, calitățile fizice generale, ar trebui îndrumați spre secțiile de performanță ale cluburilor.

Practica dovedește că, urmărind asiduu performanța, în mod forțat, nenatural, ne îndepărtăm de ea. Și e normal. Este foarte greu ca un singur profesor să se ocupe de selecție (aceasta, cînd este temeinic făcută, necesită mult timp și pricepere), de pregătirea începătorilor în număr mare (normele fixate pentru profesori o cer) și de pregătirea performerilor. Iar pentru rezolvarea acestei situații dificile, și în dorința de afirmare prematură (majoritatea profesorilor din Ș.S.A. sînt foarte tineri) asistăm la forțarea în pregătire a multor juniori care, după apariții meteorice, dispar, spulberînd speranțele puse în ei. Mare parte din listele de recorduri de sală sau din aer liber ale copiilor și juniorilor II pot confirma aceasta. Afirmația tov. prof. Benedek : **„Nu consider că forțarea juniorului pentru realizarea recordurilor și cîștigarea titlurilor stopează evoluția sa ulterioară"** este infirmată de rezultatele școlilor sportive și eu personal nu consider că aduce un serviciu atletismului nostru.

Ar trebui că profesorii de atletism ai Ș.S.A. să se ocupe după cum am mai arătat, de angrenarea elevilor în activitatea atletică ; să organizeze competiții școlare inter-clase, inter-școli ; să creeze o tradiție atletică în fiecare școală ; să lucreze direct cu elevii pe care îi descoperă mai dotați fizic, să le dea noțiunile elementare de atletism, să le dezvolte calitățile fizice. La terminarea acestei școli, atleții să fie îndrumați către secțiile de performanță ale cluburilor, unde găsesc antrenori specializați pe probe și condiții optime pentru practicarea sportului de performanță. Trebuie însă prevăzut ca pentru succesele obținute de elevii depistați, profesorii școlii să fie recompensați alături de antrenorii care i-au preluat. În acest fel, profesorii din Ș.S.A. nu vor mai fi tentați să obțină, cu elevii lor, succese rapide, dar efemere.

Am prezentat aceste idei numai cu intenția de a servi atletismului, pe care mă străduiesc să-l servesc de 25 de ani. Orice idee care poate supăra pe cineva, a fost spusă numai în acest scop, și rog să fie numai astfel înțeleasă.

Prof. AUREL CIORTEA :

1 Din controalele efectuate de metodiștii Consiliului municipal la antrenamentele Ș.S.A. s-a constatat că repartizarea atleților nu este cea mai judicioasă. Se găsesc, într-o grupă, sportivi de diferite specializări, fără ca profesorul să-i poată urmări pe toți în condiții optime (prof. Maria Medeș, prof. Gh. Stănescu etc.). Se impune respectarea, cu strictețe, a specializării, aceasta fiind în interesul școlii și, implicit, al atletismului. Din momentul selecției, elevii trebuie orientați spre probele în care au calități deosebite.

2 La ora actuală, relațiile între micile și marile cluburi pe linia promovării elementelor de mare perspectivă sînt destul de vitrege, din cauza modului greșit în care antrenorii înțeleg trecerea sportivilor într-un alt club în care își pot valorifica mai bine posibilitățile.

Școala de atletism, prin profesorii ei, are legături cu cluburile mari, ceea ce constituie un fapt pozitiv, deoarece elevii își pot continua activitatea după terminarea școlii, uneori chiar sub îndrumarea aceluiași antrenor.

Cred că ar fi necesar ca elevilor nominalizați pentru J.O. din 1972 să li se alcătuiască fișe personale. În acest fel, trecerea elevului la alt club sau antrenor nu va mai necesita perioade de studiu, ci va permite o continuare normală a pregătirii.

3 După părerea mea, această normare ridică calitatea muncii antrenorilor, obligîndu-i, de la bun început, la o selecție riguroasă.

Pretențiile federației de specialitate au crescut considerabil în ceea ce privește performanța. Dar, ar trebui stimulați acei antrenori care au dat și dau, în continuare, elemente de valoare atletismului românesc.

În general, acest lucru se omite și roadele le culeg antrenorii de lot, uitîndu-se contribuția antrenorului care l-a depistat și l-a ridicat pe sportiv pe primele trepte ale măiestriei.

4 Atletismului i s-a acordat, prin lege, prioritate. Profesorii din școli, care nu îndeplinesc, în totalitate, programa, ocolesc concursurile de atletism sau se prezintă cu o echipă — ca să fie — fără a lucra în prealabil cu cei mai buni elevi din școală.

Sînt, în totalitate, pentru obligativitatea orelor de atletism în școală (dacă este baza tuturor sporturilor, să plecăm de la bază !). Numai în acest fel vom putea avea o vastă și necesară activitate de masă. Poate ar fi mai bine chiar ca antrenorii să lucreze pe lîngă unele școli.

Se simte nevoia unei activități atletice bine organizate : concursuri ușoare cu probe puține (sau probe deficitare) — sistem divizie pe școli, pe sectoare și cu sistem de promovare în întrecerile pe municipiu. La nivelul școlilor care au mai multe clase paralele — întîlniri săptămînale sau bilunare. Școlile cu clase mai puține vor avea un alt sistem — pe grupe de școli. Cred că în acest fel se va stimula considerabil activitatea atletică școlară.

5 Dacă obiectivele devin un scop în sine, apare așazisa „forțare" care ne-a dat, și ne dă încă, foarte mult de lucru, deoarece, ani de-a rîndul, s-au pierdut nenumărați juniori talentați din cauza forțării timpurii. Sînt categoric împotriva specializării timpurii la diferite grupe de probe (fond — aruncări). Gradarea este elementul principal, iar încadrarea competițională la categoria de virstă cred că ar trebui să fie mai strictă.

Meditații sub panou

Probleme ale unui campionat încă neîncheiat

Fără a avea sarea și piperul necesare, divizia A ne-a dat, totuși, o campioană merituoasă, Dinamo București. Actuala ediție a campionatului a scos, însă, în evidență, unele aspecte de care forurile diriguitoare vor trebui să țină seama pentru buna desfășurare a viitoarelor întreceri. Așa, de pildă, credem că nu-și avea justificare graba de a se termina campionatul. Presărat cu etape intermediare, cu returul început în plină sesiune de examene ale studenților (deși trebuia să se țină seama că din cele 12 divizionare, 7 sînt studențești), campionatul nu a permis o pregătire suficientă pentru a fi satisfăcute exigențele publicului. În ediția care se află în pragul încheierii, am remarcat aceleași evoluții șterse, cu aceleași lipsuri ale echipelor, pe care le-am sesizat și în anii trecuți. Echipe cu un sărac bagaj tactic, au abordat, de la primul și pînă la ultimul minut al campionatului, aceleași sisteme de atac și apărare. Aceasta, deși pe plan internațional s-a ajuns ca în cursul unei singure faze apărarea să folosească două sisteme : în primele 20 de secunde aplică presingul, pentru ca apoi să treacă în zonă sau să folosească o formă mai pasivă a apărării om la om. Nu mai vorbim de sistemele de atac, ca și de specializarea pe posturi a jucătorilor, dusă pînă la virtuozitate. Lipsurile arătate se pot remedia în perioadele de pregătire prin volumul de cunoștințe pe care antrenorii îl transmit sportivilor în mod planificat, de la etapă la etapă. Aceste cunoștințe sînt absolut necesare în lupta sportivă, răspunzînd unor caracteristici ale jocului de baschet și anume complexitatea și diversitatea. Varietatea în acțiunile individuale și cele colective contribuie nemijlocit la creșterea spectaculozității întîlnirilor dintre echipele noastre fruntașe.

Consider că F.R. Baschet va trebui să îndrume și să controleze pe viitor cu mai multă atenție întreaga activitate baschetbalistică din țară, ridicînd, treptat, valoarea sportivilor în cadrul cluburilor. Tendința de a se rezolva problemele numai în timpul pregătirii centralizate a celor mai buni jucători pierde din vedere perspectiva dezvoltării în ansamblu a baschetului. În plus, nu există emulație decît la nivelul superior. Forma centralizată de pregătire duce la lipsa continuității, la slăbirea autorității antrenorului de club față de sportivul selecționat și la scăderea răspunderii antrenorului de club față de rezultatele muncii sale. Întărirea secțiilor de baschet ale cluburilor, a activității concrete pe care o duce antrenorul cu echipa, este singura cale de a se asigura progresul acestui sport. Doar acționîndu-se în acest fel, se va putea spune că a crescut, și la baschet, baza de masă a performanței. Pînă atunci, vom sta toți, cu inima strînsă, ca nu cumva să se accidenteze unul dintre cei ce duc azi greul în afirmarea baschetului pe plan internațional, deoarece nu există decît cîte un singur Nosievici, Albu, Novac, Diaconescu sau Jekely. Fondul de selecționabili fiind extrem de redus, se recurge, în continuare, la jucători cu state vechi în echipa națională, a căror poziție nu este de loc amenințată de tinerii baschetbaliști care nu au încă dobîndită personalitatea necesară pentru obținerea performanțelor.

Iată doar cîteva probleme din cele multe, ridicate de campionatul care se va încheia duminică.

prof. **Mihai NEDEF**
maestru emerit al sportului

Dar, de fapt...

SATISFACȚII

Inginerul Octav Căpriță a devenit, de foarte puțin timp, președintele asociației sportive „Portul".

Dacă microbiștii tomitani și-ar fi ales, ei înșiși, în cadrul unor mitinguri secrete, un președinte „honoris causa", un președinte apocrif, creație a folclorului citadin, fără îndoială că el ar fi întrunit majoritatea voturilor.

Pentru că oricare alte păcate ar avea (și să sperăm că mai are), nimeni nu l-ar putea învinui, vreodată, că dimineața primele lui gînduri n-ar fi continuarea confuză a unor visuri desfășurate pe stadioane. Nimeni n-ar putea susține că înaintea prînzului nu și-a completat datele privitoare la atletismul constănțean, iar după-masa n-a calculat totalul minutelor jucate de cei mai cunoscuți fotbaliști ai urbei (Sasu — 1 125 de minute din 1 170 posibile în '68, Kallo — 1 001 minute). Nimeni n-ar fi infirmat farmecul muzeului personal de fotbal în care locuiește — sau al locuinței devenită muzeu — unde pereții se împart în peluze, tribuna I și tribuna II, iar picioarele scaunelor sînt gata să zboare.

După cum nimeni n-ar putea afirma că vreo echipă de fotbal, vreun club din provincie, au fost vreodată popularizate cu mai mult aplomb, decît a fost „Farul", pentru care inginerul Căpriță a întocmit mici almanahuri — editate în tiraj redus — și care ar concura cu ușurință multe alte almanahuri pretențioase, care îngrașă și acum rafturile debitelor.

Dar, ca să visezi stadioane și să calculezi minutaje, ca să publici mici studii despre sport, să scrii singur un almanah în care există biografii de jucători, cronici, anecdote, fragmente de istorie a fotbalului, nu ajunge să fii microbist. Nu ajunge să suferi cînd pierde echipa preferată și să exulți cînd bate pe teren propriu.

Ca să faci toate acestea, trebuie să cunoști bine, îndeaproape, zi de zi — sportul. Ca să faci toate acestea, trebuie să nu lipsești de la meciuri și să nu te dezlipești de casă în orele de program ale telesportului. Trebuie să citești publicații străine, să decupezi articole, să faci statistici, să trasezi curbe, să-i cunoști personal pe halterofili și pe boxeri.

Pentru că nu faci numai publicistică, dar ești un anchetator social, care lucrează pe viu.

S-ar putea ca noul președinte al asociației sportive „Portul" să aibă și oponenți, să se tragă sfori împotriva lui, iar el să tragă sfori împotriva sforarilor adverși.

Dar, oricum — de orice ar fi vorba — el e un specialist, un om de meserie.

Și ce satisfacție încerci aflînd că în fruntea asociației n-a ajuns un simplu activist social, transferat aci dintr-o altă muncă, bine intenționat, dar care habar n-are de rugby, care e convins că voleiul nu se poate practica fără coșuri, iar cornerele se fac de către adversar prin introducerea în joc a unei mingi în plus.

Ce satisfacție încerci știind că nu e vorba de un președinte onorific, care poate fi dus de nas de principalii săi „consilieri", fiind convins că munca se poate face numai cu bună intenție și care consideră sportul un rău necesar sau, pur și simplu, o posibilitate de a încasa, legal, salariul.

Ce satisfacție — deci — că microbismului, aplombului, cunoștințelor exacte li se oferă prilejul de a se manifesta și organizatorice !

Dar, de fapt — și din păcate — satisfacția nu ne e dată zi de zi, ceas de ceas și în proporții de masă. Poate de aceea ținem, totdeauna, s-o subliniem.

Camil BACIU